

— „'t Zou toch beter zijn hem een kogel door den kop te jagen!” — riep Betsy, en mij achter de heeren gewaar wordende, voegde zij er bij: — „Niet waar, neef?”

Ik moest nu wel te voorschijn komen. De kring der hooge boorden werd mij geopend.

— „Och, Betsy! Laat mij er buiten! Ik ben maar eene „ouwe pruik”! Men luistert niet naar mij”

— „Dat weet je wel beter, neef!”

— „Goed, dan stel ik voor met permissie van jou zelve en de heeren over iets aangename en vroolijkers te spreken!”

De derde der hooge boorden roerde met zijn lepeltje in de thee, en zei:

— „Het woord is aan meneer!”

— „U is al te beleefd, meneer!” — antwoordde ik buigend. — „Mag ik zoo vrij zijn, lieve nicht! je te herinneren aan wat we nu eene maand geleden te Scheveningen hebben besproken. Herinner-je je nog René Ghil en de Symbolisten!”

— „Interessante naam!” — viel hooge boord No. 3 in. — „René Ghil — een jonge poëet! Verbazende intensiteit van artistiek sentiment!”

— „Dat zal wel zoo wezen, meneer! U heeft daar beter oog op dan ik! Maar weet-je wel, Betsy! dat ik toen zeide, hoe deze artistieke meneer Ghil een leerling was uit de school van Verlaine en Mallarmé?”

Betsy knikte even met haar mooi kopje, en zag mij met haar vriendelijksten glimlach aan.

— „En daarom wilde ik er nu iets aan toevoegen. Ik heb Verlaine onrecht gedaan. Hij is niet, wat hij schijnt! Juist in de laatste dagen heb ik zijne werken nog eens hier en daar ingezien, en ik ben verbaasd over enkele uitstekend mooie scheppingen. Soms evenaart hij Théophile Gautier, soms Baudelaire, soms Alfred de Musset. Een groote schat van echte poëzie heb ik gevonden — en daar ik weet, dat je er belang in stelt, heb ik het boek voor je meegenomen!” 1).

Betsy keek het gele boekdeel even in, en terstond zei zij zacht, bijna fluisterend:

«Les sanglots longs	«Tout suffocant	«Et je m'en vais
«Des violons	«Et blême, quand	«Au vent mauvais
«De l'automne	«Sonne l'heure,	«Qui m'emporte
«Blessent mon coeur	«Je me souviens	«Deçà, delà,
«D'une langueur	«Des jours anciens	«Pareil à là
«Monotone.	«Et je pleure.	«Feuille morte.»

— „Uitmundend, niet waar? De opperste melancholie snikt in deze weinige regelen! De echte herfststemming . . . een gevoel alsof iets, dat we heel lief hadden, ons heeft verlaten”

Ik zag op, want de drie hooge boorden met hunne koppen thee waren zacht weggeslopen, toen Betsy begon te lezen. Zij stonden nu in een anderen hoek van het salon met mijn neef Brandt te spreken. Daar werd met uitbundig gerucht gelachen. Betsy wendde haar geestig kopje naar die

1) Paul Verlaine. *Choix de poésies. Avec un portrait d'après Eugène Carrière.* (Deuxième mille.) Paris, Charpentier, 1891.